

85

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CRIȘAN FĂGERAȘU

O IUBIRE DIN ANUL 41.042

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

★★★

CRIŞAN FĂGERAŞU

O IUBIRE DIN ANUL 41.042

* * *

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
85

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv. critice cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantastice" a revistei „Știință și tehnică", Casa Scînteii, Piața I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE NU SE IAU ÎN CONSIDERAȚIE

Coperta - desen: D. IONESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

In anul 41 041, in mijlocul omenirii împrăştiate pe nenumăratele planete, s-a ivit „Arca lui Noe", o veche rachetă plecată de pe Pămînt cu 30.000 de ani înainte. In aceşti 30.000 de ani oamenii au evoluat mult — între altele, ating o vîrstă de 400 de ani —, dar navigatorii rachetei, strănepoţi ai acelora care porniseră de pe Pămînt, n-au evoluat aproape de loc: din cauza vitezei cu care mergea racheta, pe bord n-au trecut decît vreo mie de ani.

Deosebirea dintre oamenii vechi — navigatorii — şi cei ai anului 41.041 e atît de mare, încît noii veniţi, inferiori din punct de vedere psihic şi fizic, nu se pot adapta. Lu, una dintre navigatoare, aflată la şcoală între copiii de 9 ani, primeşte ştirea că un navigator — nu ştie cine — s-a sinucis. Gîndindu-se la prietenul ei Pit, tînăra porneşte în căutarea lui. E însoţită de Ols, administratorul Pămîntului, un tînăr bărbat de 232 de ani, care răspunde de îngrijirea navigatorilor. In acest timp un alt navigator — Tim, fost pilot al navei, — rătăceşte de colo pînă colo, căutînd să-şi pună capăt zilelor.

(Urmare din numărul trecut)

CAPITOLUL XIII

Nu găsea nici măcar un obiect ascuţit, o piatră măcar!

După cercetări, pătrunse în sfîrşit pe fereastra de sus a sediului unui mare centru chirurgical. Un curent de aer combinat cu un glisor îl transportă la un etaj inferior. Primul om pe care-l întîlni era un bătrîn — trebuie să fi fost trecut de 400 de ani — învăluit în raze de o blîndă culoare albastră, îndărătul cărora sclipea în roşu-violet — lucru rar — o bărbuţă. Razele erau deosebit de dense în jurul ochilor — se vedea că nu mai putuseră fi reeducaţi şi că omul este miop.

— Te rog să-mi dai un bisturiu, spuse Tim, care nu putea găsi nici un alt fel de intrare în vorbă.

— Nu se mai găsesc de mult, zîmbi chirurgul, care desigur că știa de *existența acestui vechi obiect. Tăiem cu raze. Dar pentru* ce-ți trebuie?

— Nu-mi place să fiu întrebat ca un copil de școală, răspunse Tim. Nu vorbea prea aspru, ca să nu-și trădeze agitația, dar spusese asta ca să-i dea bătrînului de înțeles că el, Tim, ca om incomplet, trebuie menajat, nu trebuie sîciit cu întrebări de prisos. Planul reuși:

— Nu de aceea te-am întrebat, se scuză bătrînul. Sînt chirurg și eram curios.

— Doar s-au dat recomandări, s-a spus că ne incomodează curiozitatea voastră! Abia peste un an-doi, cînd ne vom asimila mai bine, o să fim luați în fabrică de institutele voastre de cercetări! Pînă atunci, aici, pe Pămînt, nu mi se pune nici o întrebare fără aprobarea lui Ols. Ai bisturiu sau n-ai?

— E drept, răspunse pocăit celălalt. Scuză-mă, n-aș fi fost curios, dar din întîmplare ai atins tocmai pasiunea vieții mele extra-profesionale. În prezent sînt chirurg, dar în ceasurile libere colecționez chei — știi probabil ce înseamnă cheile, nu? — și bisturie legate de *istoria chirurgilor vechi. Ce fel de bisturiu vrei : electric* sau cum?

— Tipul cel mai vechi, spuse Tim.

Bătrînul se uită în televizorul de la brîu și strigă o dată, scurt:

— Io!

În clipa următoare, în televizor se ivi capul ciufulit al unui băiat de 5 ani, cel mai recent din cei peste 10.000 de urmași ai bătrînului. În 400 de ani, chirurgul avusese doar nouă copii, dar aceștia — *între care cel mai mare avea 370 de ani, iar cel mai* mic 34 — născuseră alții, așa încît bătrînul — care iubea viața de familie, dar a cărui memorie începuse să slăbească — avea nevoie de ajutorul calculatorului său ca să-și țină *evidența întregii familii.* Pe Io însă — cel mai tînăr descendent, a 15-a generație după el — îl ținea bine minte, pentru că era strănepotul lui favorit: îi făcea plăcere să regăsească, după 15 generații, ceva din trăsăturile sale din tinerețe.

— Io, spuse bătrînul, mergi sub pămînt la colecția mea și adu bisturiul ăla de metal din veacul al XIX-lea.

Rămase cîteva clipe nemișcat, apoi strigă deodată:

— *Nu, nu ăla, nu pune mîna!... așa, ăla de colo...*

După cîteva minute, o platformă zburătoare se fixă în dreptul ferestrei, și un băiețel călare pe o panteră pătrunse în cameră, purtînd într-o mînă lanterna specială cu care conducea reflexele animalului, iar în cealaltă bisturiul rîvnit.

După plecarea copilului, bătrînul privi spre Tim:

— Ți-l dau, dar numai cu o condiție, spuse el grav. E o piesă unică: să nu pleci cu el din institut. Cine știe cum îl mai rătăcești, și *unde mai găsesc altul veritabil?*

— Dacă asta-i singura condiție, îl încredință Tim solemn, fii sigur că o voi respecta!

Ieşi iute din încăpere, se duse — ţinînd bisturiul ferit de priviri indiscrete — în subsol, unde se aflau corpurile neînsufleţite pe care institutul le păstra pentru transplantări. Se întinse pe jos cu o satisfacţie sălbatică, amestecată cu un sentiment ciudat de durere psihică şi uimire, şi îşi înfipse dintr-o dată bisturiul în vinele miinii. Le scotoci aşa citeva clipe, pînă simţi că încep să-l părăsească puterile. Atunci, într-un efort grăbit, îşi căută gîtlejul... şi, după citeva clipe, avu mirarea să se audă horcăind şi să se cufunde în moarte.

Cînd deschise din nou ochii, bătrînul stătea aplecat peste el şi zîmbea cam intrigat.

— Ai murit, îi spuse chirurgul. Erai mort de-a binelea cînd ai fost găsit: am lucrat vreun sfert de oră la tine ca să-ţi refac vinele, să-ţi dau sînge şi să-ţi repun inima în mişcare. A fost unul dintre cele mai interesante cazuri de înviere.

Tim asculta intr-o stare de prostaţie deplină, pe care bătrînul o luă drept curiozitate:

— Da, da, spuse el, vin pe aici des cei care învaţă medicina, vin să se înjunghie, ca să studieze diferite fenomene, dar ne cer înainte să nu-i lăsăm în stare de moarte mai mult de 5-10 minute. D-ta ai stat mort vreo jumătate de oră, pentru că ai făcut asta fără supraveghere, fără să mă anunţi.

Din privirile chirurgului, Tim simţi că bătrînul e curios să ştie de ce a procedat atît de ciudat omul de pe „Arcă", de ce şi-a făcut experienţa de unul singur, de ce a uitat să-l înştiinţeze pe el de experienţă? Tim îşi dădu seama că bătrînul nici nu-şi poate închipui că vizitatorul lui a vrut de fapt să se sinucidă.

— Şi să-ţi mai dau un sfat, urmă savantul. Nu e bine să te omori mai mult decît de 7-8 ori în viaţă. Altfel capeţi o şubrezire a unui organ sau altul, nu pe loc, dar te resimţi pe la vreo 300-350 de ani... pardon! Pe la 60-70 de ani voiam să zic.

Jenat de gafa făcută, ca să schimbe vorba, adăugă:

— Aici te afli la ait etaj, etajul cel mai de sus — un kilometru înălţime —, special adaptat cu instalaţii de reînviere. Ţi-ai cules datele necesare?

— Le-am cules, spuse Tim furios, umilit, exasperat, şi o porni în fugă spre fereastră. Din copilărie, de pe nava veşnic primejduită, avea o oroare cu totul aparte faţă de cădere, dar acum era atît de înnebunit, încît nu-l mai speria nici asta. Ajunse pe marginea ferestrei, privi o clipă golul imens care se căsca dedesubt şi sări cu capul în jos.

— Cînd mai ai timp, îi strigă bătrînul pe fereastră, treci pe la mine să mai stăm de vorbă...

Restul cuvintelor se pierdură în vîjîitul teribil al căderii.

Puţin înainte de a ajunge jos, alunecarea în gol i se frînă treptat şi Tim îşi aminti cu mirare şi necaz că revolverul luminescent se descarcă automat, în funcţie de viteza căderii şi de distanţa de

sol sau de orice obiect situat dedesubt. N-ar fi uitat asta, de nu l-ar fi innebunit episodul cu bisturiul.

— Şi să-ţi mai dau un sfat, spuse liniştit bătrînul, care o pornise după el şi care acum cădea incetişor in faţa lui. Cind te arunci pe fereastră, nu e bine să te arunci cu capul in jos. Sigur, poziţia ţi se redresează automat la sol, dar in timpul căderii nu e sănătos, dă citeodată ameţeli. Acum nu ai simţit nimic, dar dacă te arunci mereu aşa, pe la... pe *la 60-70 de ani o să te resimţi.*

— Mulţumesc, răspunse intunecat Tim. O să mă exersez. Nu ştii prin apropiere vreo prăpastie?

— E reprodusă o prăpastie aproape naturală in parcul muntos de alături...

Bătrinul ii dădu vorbăreţ toate lămuririle, il mustră in treacăt că n-a avut grijă să şteargă bisturiul, ca să nu prindă rugină, ştiut fiind că unele metale vechi aveau obiceiul ăsta, apoi il urmări din ochi cum se îndepărtează.

Lui Tim ii părea rău că totul trebuie să se intimple la o prăpastie. Işi va lăsa deoparte revolverul luminescent şi, o dată cu acesta, costumul de raze, şi va cădea — ce oribil! — ca o piatră neinsufleţită. N-avea nici măcar satisfacţia că se va şti: oamenii ar fi putut să creadă că-i vorba de un simplu accident. S-ar fi lovit cu capul de un zid, dar ii lipsea curajul...

Apropiindu-se de parcul muntos, inima incepu să-i bată cu putere. Un leu stătea in mijlocul unei cărări şi-l privea ţintă.

— Eşti blind, rise batjocoritor Tim, eşti domestic, dar las' că inviez eu strămoşii din tine! Se uită după o piatră, dar nu găsea. Pină la urmă rupse o cracă ascuţită la virf, o curăţă şi se repezi brusc inspre leu. Acesta il lăsă să inainteze şi, aproape in ultima clipă, se feri cu o mişcare destul de leneşă. Tim se repezi din nou, şi pină la urmă izbuti să-l atingă uşor, căci leul scoase un răget — dar era mai curind un răget de mirare şi de plăcere. Se vedea că socotea asta o invitaţie la joacă, neobişnuită din partea unui om matur. Ii fusese lene să se joace, dar acum craca aceea zburdalnică, silindu-l să se ferească, ii pusese sîngele in mişcare.

Tim izbuti să-l lovească mai serios o singură dată, dar leul, scoţind un răget in care durerea era amestecată cu admiraţia, prinse brusc craca in botul lui enorm şi intre labe, i-o smulse lui Tim şi se aşeză masiv pe ea cu partea posterioară, privindu-l pe Tim cu ochi rizători, pendulindu-şi voios coada stufoasă.

Tim se apropie de el, îşi muşcă pielea palmei, să-i dea pe la nas mirosul de singe, apoi, brusc, cu toată puterea, işi repezi pumnul ciolănos in botul leului. Simţi cum oasele degetelor ii trosnesc sub izbitură, iar in clipa următoare leul, scoţind un răget furios, ii repezi o labă peste şold, nu inainte de a-şi fi ascuns ghearele; Tim se prăbuşi fără să leşine, in vreme ce leul o lua la fugă smiorcăind ciudat a necaz şi dispreţ.

După cîteva minute, cu şoldul incă amorţit, şchiopătind, Tim ajungea la marginea prăpastiei rivnite. Se uită in jur, incredinţindu-se

că nu-l vede nimeni, apoi, cu degetele încă tremurînde de la „Joaca" lui cu leul, își scoase revolverul luminescent de la brîu și deci în același timp costumul de raze, închizînd totodată curentul. Cînd văzu gaura imensă ce se căsca sub el, se răzgîndi: simțea că n-are puterea să facă un singur pas, pasul acela.

Nu mai era atît de înnebunit ca înainte, totuși era ferm hotărît. Îi era însă frică de pasul acela, de salt, și atunci — în lașitatea actului — alese și o cale de execuție mai lașă: ca un înotător care se teme să se arunce dintr-o dată în apă, se așeză jos, pe marginea „bazinului", cu picioarele atîrnînd în vid, iar cu mîinile se împinse ușor înainte.

Căzu, și după vreo zece metri, la un ieșind pe care-l făcea peretele prăpastiei, se ciocni violent de piatră și fu proiectat cu putere înainte, în golul prăpastiei. Mai avu timp să-și dea seama cum cade din ce în ce mai repede, cum îi vîjîie aerul la urechi, cum se rostogolește în gol și cum din cauza vitezei nu mai poate răsufla, se asfixiază și își pierdu cunoștința încă în timpul căderii.

*

*   *

Cînd se trezi, cădea mai departe și simțea o greutate ciudată în coșul pieptului, dar senzația de asfixiere dispăruse. Încercă febril să vadă solul de care se va izbi, și în clipa următoare scoase un țipăt de uimire: dedesubtul lui nu era nimic, era un gol infinit, de culoare albastru deschis.

Era un lucru de necrezut, și Tim, în confuzia lui, ajunsese să se întrebe dacă nu cumva planeta e găurită, golul pe care-l vede nefiind decît cerul care se zărește prin antipod... cînd, o dată cu cuvîntul cer, își dete seama: cădea spre cer. Dar... dar asta înseamnă că mă înalț... dar atunci... unde e fundul prăpastiei?

Tim se răsuci în cursul căderii sau al înălțării — nu știa nici el bine ce e — și văzu că se îndepărtează de fundul prăpastiei... Asta înseamnă că de fapt mă înalț... mi s-a părut că sînt în cădere, din cauză că mă înalț cu picioarele în sus și cu capul în jos... asta înseamnă că...

Dar înainte de a-și termina gîndul, Tim își dete seama că înălțarea s-a încetinit, se oprește... și începu din nou să cadă spre fundul prăpastiei, cu capul în jos.

Cădea însă foarte încet și, ca navigator experimentat, își dădu seama deodată ce s-a întîmplat. Dintr-o răsucire își modifică poziția căderii, potrivindu-și picioarele în jos, desfăcînd brațele și pregătindu-se pentru izbitura de pămînt.

Probabil că sărise aşa, leşinat, multă vreme, poate şi un sfert de oră, ca o minge extrem de uşoară, care, izbită cu putere năprasnică de pămînt, se inalţă in aer, cade de la sine iarăşi şi iar se inalţă, micşorindu-şi de fiecare dată distanţa de pămint. Senzaţiile prin care trecea ii erau cunoscute de pe „Arca lui Noe": Tim era convins că şi-a pierdut greutatea.

Ajungind aproape de sol şi iscodind atent terenul descoperi într-o clipă o dungă portocalie care se inălţa la vreo 20 de metri deasupra fundului prăpastiei. In clipa următoare se izbi de pămint şi ţişni ca o minge din nou spre inălţimi, dar ce văzuse ii era de ajuns: avea acum siguranţa că aproape de fundul prăpastiei funcţionează o instalaţie de degravificare. Probabil că un ochi electric inregistra orice cădere in prăpastie şi declanşa automat instalaţia: corpul, căzînd în dreptul torentului de raze degravificatoare, işi pierdea greutatea şi, izbindu-se de pămint, in loc de a fi stilcit, se inălţa din nou in aer. Tim simţea totuşi o oarecare greutate — a aerului din el, a alimentelor nedigerate sau poate un procent de greutate special lăsat, ca să poată fi supus legilor de gravitaţie cam atit cit este supus un fulg ceva mai mare.

Probabil că oamenii, ştiind că prin parcul muntos se joacă mulţi copii, işi luaseră toate măsurile de prevedere. Inălţindu-se răbdător în sus, Tim se gîndea că e totuşi ciudată această lume în care un om, chiar dacă vrea, nu işi poate sfirşi existenţa inainte de a-şi termina misiunea trecerii lui prin viaţă. Dar care era misiunea lui, a lui Tim?

Incepu iar să coboare şi, stringîndu-şi picioarele sub el, cind se izbi de pămînt le destinse cu toată puterea. Făcu un salt fantastic în sus, apropiindu-se de buza prăpastiei, căzu din nou în jos, de astă dată mai iute, se săltă din nou, şi mai puternic, folosindu-şi braţele ca nişte aripi, înotînd in aer, fu prins de un vinticel uşor care trecea peste partea superioară a prăpastiei, dar nu izbuti totuşi să atingă buza; in ultima clipă încercă să se prindă cu degetele de o ieşitură din peretele prăpastiei şi, din cauză că n-avea greutate, izbuti; se propti cu picioarele de perete, işi făcu din nou vînt, inălţindu-se mai sus de buza prăpastiei, şi, vîslind din nou cu braţele şi picioarele prin aer, izbuti să recadă, de astă dată nu pe fund, ci sus, pe pămînt, în parcul muntos, la cîteva sute de metri de locul unde-şi lăsase revolverul luminescent.

Imbrăcîndu-şi la loc costumul de unde, respira adinc, încă îndurerat de oboseala morţii prin bisturiu, de lovitura leului, de izbitura in ieşindul prăpastiei, cind privirile ii fură atrase de un spectacol neobişnuit.

CAPITOLUL XIV

— Pit! strigă Lu, fugind din răsputeri de la un capăt la altul al platformei zburătoare, Pit, Pit!

Intreaga suprafață a Pămintului fusese controlată de pe rachete, metru cu metru. Un sfert de oră după primirea veștii despre sinucidere, Pit fusese reperat sub un pom, intr-o insuliță a arhipelagului Phönix. Platforma care ii purta pe Ols și Lu cobori vijiind și se plesni de oglinda albastră a Pacificului, ridicind in jur stropi cristalini. Pit insă dispăruse: la vederea platformei, auzind strigătele lui Lu, sărise in ocean, lăsind apele să se inchidă deasupra capului său.

— Nu fi ingrijorată, spuse Ols, s-a dus să vadă subteranele oceanului. A mai fost el o dată acolo, știe că nu se poate ineca.

Deschise capacul plastic al platformei, luă mina lui Lu și se aruncă in apă impreună cu fata. Un curent ii purtă iute pe la suprafața apei pină in punctul unde dispăruse Pit, de unde un virtej ii supse inăuntru.

Costumul de raze se inchisese la culoare și se lățise: aveau acuma in jurul corpului o mare cantitate de aer. Coborau iute, auzind gilgiitul apelor furioase și, după străbaterea citorva mii de metri, ajunseră in dreptul unui triunghi metalic, roșu, care strălucea pe fundul oceanului. Erau inconjurați de vile pitorești și de o vegetație luxuriantă, iar Lu, oricit de ingrijorată se simțea, nu-și putu stăpini o exclamație admirativă. Fu pătrunsă deodată de o durere ascuțită in mușchi — dar numai o clipă — și in secunda următoare văzu că stăteau pe triunghiul metalic și că apa se retrăsese de deasupra capului lor.

Un cerc mic se deschise in centrul triunghiului: Ols cu Lu, strecurindu-se pe acolo, incepură să alunece pe un glisor care cobora spre centrul Pămintului. Se auzea un zumzet inăbușit. Pătrunseră intr-o galerie luminoasă; ridicindu-și privirile, Lu văzu uimită că deasupra capului ei se afla cerul — un cer fără nori, pe care strălucea Soarele.

— Artificial, o lămuri Ols. Așa e și in subteranele celorlalte planete. Oamenii s-au obișnuit cu cerul — absența lui provoacă urmări psihice neplăcute.

— Pit! strigă deodată Lu.

Il văzuse in fața unei uriașe lentile concave, pe care străluceau lumini ciudate.

— Nu striga atit de dramatic! o mustră Ols. Nu vezi că se uită la clocotul energiilor subpămintene?

Iși dete seama că fata nu-l ascultă, și o impinse ușor inainte:

— Vorbește-i!... Eu vă las singuri.

Se înapoie pe același drum, în vreme ce Lu inainta încet spre prietenul ei. Deși strigat de mai multe ori, Pit nu se întorsese; se făcea că nu aude. Lu îi puse mîna pe umăr, și tînărul se răsuci, zîmbind trist:

— Fii liniștită, spuse el. Știu... E vorba de sinucideri... chiar adineaurea am auzit ceva despre Tim. Îmi pare rău de Tim, dar nu-l voi urma.

Lu schiță o mișcare, dar Pit o respinse rece:

— Nu-i nevoie, nu-i momentul de îmbrățișări. Să vorbim serios. Lu, eu nu mai pot trăi cu tine: te iubesc prea mult.

Fata înțelese imediat, însă, dintr-o cauză care-i scăpă ei însăși, întrebă iute:

— Cum adică? Îl apucă de umeri și-l smuci cu fața la ea: vorbește, ești dator să-mi spui totul limpede. Mă iubești prea mult — și de aceea nu mai vrei să ai de-a face cu mine?

— Cred că m-ai înțeles, încuviință el pe același ton uscat, ferindu-se s-o privească. Știi, cînd iubești un om atîta, încît nu mai ai nimic altceva pe lumea asta, înseamnă că nu ești vrednic de el.

Îi înlătură delicat și rece miinile de pe umeri. Acum, înalt în comparație cu fata, blond, cu reflexele arămii ale energiilor subpămîntene strălucindu-i în păr, mergea cu pași rari, alături de glisor, vorbind parcă de unul singur, fără să se mai încredințeze dacă Lu vine după el sau nu:

— În vechime, cel puțin în cărțile rămase de atunci, dacă nu și în realitate, iubirea putea umple în întregime o viață de om. Era strîmtă viața omului, era slabă puterea lui, era mic orizontul existenței lui în societate, erau puține bucuriile lui, și iubirea putea uneori să-i umple viața întreagă. Pentru noi însă, azi, dacă nu te mai leagă de lume nimic altceva decît iubirea, înseamnă că ești un infirm.

Lu îl urmărea cu pași mai mici și mai repezi, încercînd să-i surprindă privirile. El, necăjit, își trecu mîna prin părul des și se opri pe neașteptate, uitîndu-se parcă mînios în adîncul ochilor ei:

— Refuz ca tu să fii singura legătură care mă atașează de viața asta. Ar însemna să te iubesc ca un infirm. Vreau să fiu puternic, dar atît de puternic, încît să-i pot ajuta chiar și pe monștrii veacului ăsta, pe tipii anului 41.042. Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta!

— Bine, dar iubirea pentru un om nu te împiedică să fii legat de Omenire. Dimpotrivă. Dacă dragostea mea...

— Lasă-mă-n pace cu dragostea ta! o întrerupse el aspru, reluîndu-și drumul. Îți mulțumesc pentru nedibăcia ta, pentru felul în care nu știi să minți. Cît timp ai încercat să mă convingi că-s mai puternic decît sînt, abia m-am făcut mai slab și m-am înrăit. Cînd

Insă — aici vocea i se cobori — am simțit că minți, că dragostea ta pentru mine a scăzut, că mă săruți din solidaritate omenească și nu din iubire, abia atunci am învățat să mă văd așa cum sînt, cu țarcul la care visez, cu nostalgia după o rachetă care nu-și mai are rostul, cu...

Fata incercă să spună ceva, dar Pit conchise iute:

— Nu, Lu, n-am nevoie de dragostea ta. Cel puțin așa cum sint acuma, nu o vreau deocamdată. Față de un om slab, dragostea nu poate niciodată să fie sinceră pină la capăt. Iar procentul de milă din dragostea ta mă slăbește, imi otrăvește singele, mă revoltă. Plec. De Pămint mă leagă citeva amintiri neplăcute. Vreau să fiu un om al Omenirii planetare. Calea pe care a ales-o Tim nu e pentru mine. Mă duc pe altă planetă. Voi găsi eu ceva de făcut — chiar numai după patru-cinci ani de invățătură.

— Și după aceea, după aceea o să te reintorci la mine?

— Nu cred, dar... vom vedea.

Și o sărută ușor, voit rece.

Ca să curme convorbirea, se înfipse iute, prin triunghiul metalic, îndărăt, in apele oceanului; după citeva clipe țîșni cu Lu la suprafață, in dreptul platformei zburătoare pe care-i aștepta, invîrtindu-se pe o bară metalică, Ols.

CAPITOLUL XV

Un grilaj de metal galben strălucitor, un soi de cușcă fără podea, aluneca singură prin aer. Oricit era Tim de obișnuit cu neobișnuitele spectacole ale anului 41.042, ciudata cușcă plutitoare in jurul căreia nu se vedea nici un om nu putea să nu-l mire.

Abia revenise din prăpastie și iși puse la loc revolverul și costumul de unde, că imediat cușca porni să se balanseze deasupra lui. Tim incepu să fugă șchiopătind, dar cușca se năpusti peste el și il inconjură din toate părțile cu grilajul ei strălucitor.

Ca la o comandă, din tufișurile inconjurătoare se iviră cițiva lei, printre care unul cu botul invăluit de raze strălucind in toate culorile. Tim il recunoscu pe fostul său „adversar“: probabil că ii pricinuise o rană la bot și că razele multicolore inchipuiau un bandaj pus de mina omului. Leii, la inceput cam stinjeniți, apoi mai indrăzneți, se apropiară de cușcă și incepură să-i dea tircoale. Nu păreau prea furioși; răgetele lor ușoare ii sugerau lui Tim mai curind uimirea.

— Ei, iți place? răsună lingă el o voce cunoscută. Tim se uită in jur și nu văzu pe nimeni. Totuși, vocea se auzise de la cițiva pași.

Era atît de zăpăcit, încît se întreba dacă nu cumva o fi vorbit... vreun leu.

— Te întreb: îţi place? răsună din nou, severă şi ironică, vocea aceea cunoscută.

— Cine eşti tu? strigă Tim.

In spaţiul dintre două bare ale grilajului, aerul se coloră formînd un ecran: în faţa negriciosului navigator se vedea acum, mare cît un lat de palmă, chipul masiv şi inteligent al lui Ols.

— Îţi place? întrebă iarăşi imaginea lui Ols. Sînt răspunzător de administrarea Pămîntului şi m-am văzut nevoit să te pun în cuşcă: trebuie să apăr animalele de tine. Şi pe tine trebuie să te apăr de tine.

— E o glumă ieftină şi nedemnă! scrîşni Tim.

— E o tragedie, răspunse Ols, şi deodată faţa i se făcu gravă. E o tragedie ca după atîtea mii de ani să readuceţi în epoca noastră obiceiul ăsta barbar. Omenirea socoteşte că cele petrecute constituie o tragedie.

— A reuşit cineva...

— Nu, n-a „reuşit"! îl întrerupse Ols. Nu „reuşita" ne-a întristat, ci încercarea. E o ruşine!

— Daţi-mi drumul! strigă enervat Tim. Mă ţii în cuşcă şi îmi faci morală!

— Te ţinem cu forţa, spuse Ols apăsat, şi asta iarăşi e o ruşine. Dar v-am răsfăţat prea mult: Omenirea m-a împuternicit să schimb metoda. Voi fi necruţător! N-o să mai fiţi trataţi ca nişte copii, ci sever, ca să vă daţi seama că sînteţi oameni, da, oameni cu o viaţă mai scurtă, cu somn, cu învăţătură mai puţină, dar oameni, solidari cu noi, obligaţi să ne ajutaţi!

In tot acest timp, Tim nu încetase să zgîlţîie barele cuştii, spre marea mirare a leilor, care-şi înclinau capul privindu-l intrigaţi. La urmă, se aşeză jos, îşi luă capul în mîini şi întrebă supărat şi ironic:

— Pot să ştiu ce soartă mi-ai rezervat?

— Vei lucra la uzina centrală de microbi, spuse rar Ols. Vei fi unul dintre principalii noştri furnizori de microbi.

— Da' ce sînt eu, întrebă revoltat Tim, cobai? Cu ce drept dispuneţi de libertatea mea şi de microbii mei? Daţi-ne „Arca" îndărăt şi vom pleca imediat în vid, oriunde, numai să scăpăm de voi.

Ols începu să rîdă:

— N-ai cu cine să pleci. Nu sînteţi decît 15 în situaţia asta. Restul oamenilor de pe navă prezintă încredere — sînt oameni care vor dori întotdeauna să rămînă cu noi. Uită-te chiar la prietenii tăi cei mai buni: Lu învaţă mai departe, iar Pit vrea să plece pe altă planetă, cu o muncă specială.

— Treaba lor! Pe mine lăsaţi-mă liber.

— Te lăsăm imediat, spuse Ols, dar mai intii vreau să afli citeva lucruri. A fi liber nu inseamnă să insingerezi botul leilor, să sari la bătaie impotriva oamenilor sau să ne laşi cadou cadavrul tău de sinucigaş. Te avertizez că orice-ai face vei rămine in viaţă.

Tim işi astupă urechile, să nu mai audă, şi leii o rupseră la fugă, atit de tare incepu să răsune atunci vocea din grilaj.

— Ascultă-mă, Tim! striga vocea lui Ols. Oamenii, după atitea dezinfectante şi după hrana sintetică, şi-au pierdut o dată cu somnul şi flora microbiană. Nu mai există decit microbii titani, numiţi aşa pentru că rezistă la orice — numai că nu pot pătrunde prin invelişul nostru de raze. Dar aceştia sint microbi dăunători; microbii necesari insă, care ajută digestia, au dispărut şi sintem nevoiţi să creăm uzine gigantice de microbi pentru noi şi copiii noştri. Fabricarea mincării frumoase, gustoase, hrănitoare, o reuşim; dar microbii ne dau de furcă, pentru că nu pot fi creaţi pe cale sintetică. Chimicalele nu le ţin indeajuns locul. Nici in organism de la sine microbii nu se mai pot inmulţi, căci degraficările ii ucid. Trebuie să-i creăm in uzine-seră, in crescătorii uriaşe. Dar ritmul lor de inmulţire e prea incet: problema nu va fi rezolvată definitiv decit atunci cind vom izbuti să-i fabricăm. Iţi dai seama ce inseamnă asta?

— E clar, spuse Tim, plictisit: inseamnă crearea artificială a unor fiinţe. Vechiul vis al omenirii: viaţa zămislită in laborator, pe cale artificială, de mina omului. Mă mir că n-aţi făcut-o pină acum.

— Sintem pe aproape, spuse Ols. Am fabricat viruşi şi citeva sute de tipuri albuminoide, dar microbii au o structură mai complicată. Dă-ţi seama, Tim, e primul pas spre crearea unor plante şi animale obţinute in laborator, după nevoile noastre. Pină şi drumul pustiu dintre planete vrem să-l populăm cu o faună şi floră, noi, degravificate: inchipuie-ţi că zbori intr-un ocean de vid pe care plutesc flori de kilometri lungime şi balene degravificate care se hrănesc de-a dreptul cu lumină, fără să aibă nevoie de hrană şi oxigen. Asta ţi-o spun numai aşa, ca pe-un fleac estetic, pitoresc. Dar cel mai important lucru e acesta: crearea artificială a vieţii e calea spre cucerirea unor zone incă ascunse ale sistemului nostru nervos. Gindeşte-te, Tim, s-ar putea ca tu insuţi să creezi principiul, să descoperi elementul care să permită inlocuirea treptată a propriilor tale celule.

— E frumos, mormăi Tim, cine ştie ce rasă de superoameni o să mai creaţi, care o să vă dea peste cap şi o să vă arate ei o nemurire cum nici n-aţi visat incă, o să vă sfişie de vii.

— Nu crezi nici tu in ceea ce spui, remarcă imaginea televizată a lui Ols. Increderea ta in puterile oamenilor e mai mare decit vrei s-o arăţi.

— O fi, mormăi Tim, dar rolul ăsta de cobai furnizor de microbi intestinali nu-mi place de loc. Nu-mi place și pace!

O rachetă cobori deasupra parcului muntos și se opri în dreptul cuștii, la cîteva zeci de metri înălțime; ușa se deschise și Ols sări jos, lăsînd să-i scapere revolverul luminescent.

— Nu-ți place și pace! il îngînă Ols trebăluind ceva la cadranul revolverului său. In clipa următoare, cușca se înălță in aer și dispăru la orizont, lăsindu-l pe Tim liber. Ols se apropie de el și ii dete un pumn, prietenește:

— Da, nu-ți place, il îngînă el iarăși, dar de cînd s-au învățat oamenii de pe „Arcă" să facă numai ce le place lor? Din microbii tăi prețioși vor putea trăi mii și apoi milioane și miliarde de oameni. Asta nu contează? Se vor ivi poate căi noi in știință. Asta nu inseamnă nimic?

— Inţeleg, zise Tim, dar rolul meu e prea pasiv, sînt un cobai. Dacă ințeleg bine, microbii pe care-i port in pintece sint mai importanți decit creierul meu.

— Greșești iar, ii spuse Ols și il luă de braț, incepind să se plimbe cu el. Zici cobai? Dar n-ai auzit de vechii oameni de știință care făceau experiențe asupra lor înșiși? Erau cobai? Erau și asta, da! Insă niște cobai viteji, conștienți, admirabili...

— ...Și activi! il completă Tim, încercind să-și scoată brațul din strinsoare.

— Și activi, admise Ols fără să-i dea drumul. Fii și tu activ: in privința asta noi n-avem ce-ți face, asta depinde de căpățina ta. Ce, dac-ai fi zăcut sub formă de cadavru in subsolul chirurgului Sav, ai fi fost mai activ? Și pentru că veni vorba: bătrînul a fost intrigat de purtarea ta, a răscolit vreo 14 minute toate fișierele electronice ale moravurilor din vechime ca să poată ghici pricina din care te-ai omorit fără să-l anunți și să înțeleagă de ce erai atit de enervat cind te-ai aruncat pe fereastră. Abia după 14 minute a intîlnit noțiunea de sinucidere, care i-a explicat totul. I-a părut rău, era sigur că in 14 minute probabil ai reușit să-ți iei viața. A dat totuși alarma, dar nu mai știa unde te afli. Își amintea că ți-a dat îndrumări spre un loc oarecare, dar nu mai știa care. Asta pentru că-i bătrin și uituc, dar mai ales pentru că ai fost atit de nervos, incit i-ai transmis și lui nervii. Acum e bolnav din pricina ta. Ar fi bine să nu mai uiți asta: sintem puternici la inteligență, sentimente și mușchi, dar slabi cind e cineva nervos cu noi. Suferința psihică a omului ne zguduie. Sîntem mai puternici decit tine, dar pe altă latură avem nevoie de ajutorul tău. Adineauri, in cușcă, răgeai ca o fiară de pe vremuri. De aceea m-am ferit să-ți vorbesc altfel decit prin televiziune; era periculos pentru psihicul meu. Acum însă am

venit la tine, am riscat: ce zici? Mă iei sub protecţia ta, sau să zbor îndărăt în rachetă şi să-ţi zvîrl iarăşi cuşca aia, special inventată pentru tine?

Tim rise stînjenit, fără să răspundă.

CAPITOLUL XVI

Planeta Institutului de Cercetare a Vitezei Gîndirii, de care se apropia Pit, era o planetă relativ mică şi, în afară de soarele în jurul căruia gravita, mai avea un soare, probabil artificial, mult mai mic, care se rotea în jurul ei.

Mai întîi avu senzaţia că nava stă pe loc şi că planeta se roteşte sub picioarele sale — dar cu cît nava se apropia, cu atît Pit îşi dădea seama mai limpede de marea viteză cu care înainta. Nava frînă şi Pit observă că zboară peste o împărăţie a metalului şi a tuburilor sticloase. Pilotul, Mils, un om de vreo 200 de ani, cu pielea din jurul ochilor brăzdată de riduri şi cu pleoapele tremurătoare din pricina unor ticuri pe care neglijase să le vindece, încetini mersul navei şi apoi o lăsă să plutească la vreo mie de metri înălţime, pentru ca Pit să vadă mai bine ce se petrece pe solul planetei.

La început, flăcăul nu pricepu mare lucru, apoi prinse să desluşească amănuntele. O masă imensă de fier şi de materie sticloasă aluneca pe un covor — un covor atît de lat, încît dispărea la orizont —, apoi, cu covor cu tot, masa aceea imensă se cufunda sub sol, pentru a reapărea după cîţiva kilometri, dar sub formă de maşini gata fabricate. Se auzeau ţiriituri, semnale scurte, se aprindeau şi se stingeau lumini şi totul evoca un delir al maşinilor, care — fără să se vadă ţipenie de om în jur — păreau a-şi face de cap.

— Institutul nostru e poreclit „împărăţia maşinilor", spuse clipind iute din ochi însoţitorul lui Pit. Aici e secţia naşteri. Un grup de 2.500 de maşini înregistrează problemele ivite şi necesităţile de noi recruţi, iar apoi transmit ordinul încoace, „maşinilor-femelă". Acestea înghiţind materie primă, creează maşini noi, după chipul şi asemănarea lor.

— Atunci care e folosul? întrebă Pit. Dacă maşinile noi sînt la fel cu mamele lor, înseamnă că funcţiile lor nu-s specializate.

— Ei, strămoşule, rise Mils, se vede că habar n-ai ce se petrece pe lumea asta.

Lui Pit îi plăcea felul ironic în care-l trata însoţitorul său. Perioada de „menajare", care-l umilise, aparţinea de trecut: acum Pit era egal cu ei şi cu cît îl ironizau mai tare, cu atît se simţea mai bine, ştiind că nimeni nu-l cocoloşeşte şi nu-l consideră infirm.

Tocmai asta fusese greşeala: la început, oamenii cu psihicul delicat ai anului 41.042 nu-şi dăduseră seama de natura puternică a navigatorilor; îi umiliseră prin dorinţa de a le ascunde faptul că sînt inferiori.

— Maşinile-femele, spuse Mils, creează maşini care la naştere n-au absolut nici un fel de memorie. Uite-aici!

Nava alunecă vreo 100 de kilometri şi descoperi un spectacol nou: grupuri mari de maşini stăteau înşirate zece ori cîte zece, şi *fiecare centurie astfel formată era dominată de o maşină mai mică.*

— Calculatorii mai mici sînt profesorii, explică Mils. Aceste maşini transmit doar un număr limitat de cunoştinţe, ceea ce se numeşte şcoala elementară. De aici, puii de maşină, după un an de înregistrare electronică a sumei de cunoştinţe generale, pleacă spre grupul celor 2.500 de maşini de comandă. Acestea le predau programul concret de lucru — fiecăreia un alt program; din această clipă, „puii" devin cei mai mari specialişti în materia lor.

— Bine, dar ce au de calculat atîtea maşini?

— Diferitele probleme ale planificării industriei, răspunse scurt Mils.

Şi, cum Pit îl privea uimit, adăugă cu o sclipire de satisfacţie în ochii lui verzi:

— Da' de ce te miri aşa! Păi ia cea mai simplă ocupaţie — joaca să zicem — şi o să vezi, frate, ce complicaţie extraordinară e în capul tău, o complicaţie de care nici n-ai habar. Uite, să zicem doi copii de cinci ani joacă cel mai simplu joc pentru vîrsta copilăriei: şah — ai auzit de el, nu? Are 64 de pătrăţele şi 32 de figuri — pare simplu, nu? La prima mişcare a celor doi copii există numai 400 de variante posibile, dar dacă socotim că o partidă are în medie 40 de mişcări, înseamnă...

— Înseamnă, continuă Pit, dacă nu mă înşel, că jucînd încontinuu cîte 24 de ore pe zi şi făcînd o mişcare la fiecare secundă, copiii vor avea nevoie cu mult peste 10^{108} veacuri ca să epuizeze toate variantele, sau că cele 2,5 trilioane de oameni, cît are acum omenirea, ar trebui să joace încontinuu şah, secundă după secundă, un număr de peste 10.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000 000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000 000 secole. Asta-i simplu, asta o ştiam şi eu de mult; pot să adaug că un creier are miliarde de celule nervoase, dar ce are a face asta cu mecanismul calitativ al creierului?

— E, prea eşti nerăbdător, rîse Mils, aruncîndu-se din rachetă. Pit îl urmă; fură întîmpinaţi de o platformă zburătoare, care-i depuse la postul de comandă.

— Sîni acum, să vezi tocmeală! şopti Mils printre dinţi. Apoi vorbi rar şi desluşit:

— Prezentaţi-mi lista de nevoi: cit metal, cită materie plastică şi cită energie!

Vorbise in faţa unei gigantice table de comandă, lată de vreun kilometru, care părea să ascundă la spate o adevărată pădure de maşini. Se auzi un sol de muget din adincuri, şi deodată o voce metalică — reprezentind maşinile — incepu să răcnească un număr mare de cifre şi materiale, in vreme ce o fantă lăsa să treacă o listă tipărită: cererile maşinilor.

— Le facem să vorbească, pentru că e mai comod în relaţiile cu ele, îi spuse Mils lui Pit. Luă hirtia şi, clipind des, începu s-o cerceteze. La urmă scoase un fluierat: Măi, maşinilor, voi v-aţi pus în minte să ne sărăciţi! De unde să scoatem atita metal? Uitaţi că tot surori de-ale voastre trebuie să fabrice metalul? Ce vă inmulţiţi atit? Nu vă e ruşine de vizitatorul vostru?

Se vede că maşinile nu inţelegeau astfel de argumente, căci vocea metalică nu răspunse nimic. Mils vorbi rar şi desluşit:

— E prea mult. Nu se poate.

Din nou se auzi mugetul adînc, apoi izbucni vocea:

— Am redus. Programul o cerea. Iată altă cerere. Minimă! şi din nou o foaie ţîşni prin fantă.

Mils citi iarăşi şi incepu să se enerveze; ticul i se accentuă; se vede că, spre deosebire de ceilalţi oameni, nu ştia să-şi păstreze igiena psihică, căci nu făcu nici un fel de gimnastică de calmare. Tremurind des din pleoape, incepu să strige pe o voce subţiată de supărare:

— Se suspendă părţile B, C şi T ale programului! Nu putem cheltui atita.

Maşinile se inţepeniră, se instăpîni o linişte adincă şi abia în acel moment Pit îşi dete seama că pînă atunci se auzise mereu un zumzet.

— Nu te speria, spuse Mils, m-am grăbit, şi in loc să suspend partea D a programului am greşit, suspendind partea C, şi maşinile s-au oprit, aşa cum fac intotdeauna cînd le ai o problemă greşită.

— Parcă ar fi oameni, rise Pit.

— Fleacuri! Este vorba de simple inregistrări matematice: maşinile, ca să-şi termine un număr de calcule, iau in consi eraţie mai multe variante decit un intreg colectiv de matematicieni, pe ani de zile, aşa după cum o excavare cu ajutorul undelor iţi poate deplasa de mii de ori mai mult pămint decit mîna omului care o comandă. Maşina-calculator e unealta creierului nostru, organul şi prelungirea lui, aşa că e normal să semene in unele privinţe cu noi, mai ales atunci cînd, pentru comoditate, le înzestrăm cu voce.

Spunind acestea, Mils se intoarse la un televizor aflat îndărătul său şi începu să urle:

— 2.000.000 de oameni să investigheze prin sondaje aproximative care socoteli din program s-ar putea să fie necesare şi care nu.

Apucă apoi braţul lui Pit, săriră amindoi pe platforma zburătoare, care porni deasupra mării de maşini incremenite.

— Uite şi inima institutului nostru! — spuse Mils.

Era atit de nerăbdător să ajungă acolo, incit — deşi platforma il purta foarte iute — se aruncă jos de la vreo 8.000 m inălţime. Pit il urmă cu răsuflarea tăiată. În apropierea solului, un curent puternic — erau degravilicaţi numai in parte, atit cit să se simtă normal pe planeta de aproape două ori mai uşoară decit Pămintul — il transportă in faţa unui bloc imens, după unele aparenţe: o clădire. In afara bolţii transparente, blocul, mare cam cit vechea „Arcă a lui Noe" — vreo 15 km lungime — părea construit dintr-un material dur, opac; era de culoare neagră şi nu avea nici un fel de ferestre.

Mils respiră adinc şi — el, care vorbea atit de negrandilocvent, atit de puţin patetic! — adoptă o poziţie solemnă, cu un picior inainte. Stind in această poziţie caraghioasă, spuse pe un ton umflat şi teatral:

— Sesam, deschide-te!

Apucă apoi mina lui Pit şi il trase indărăt, in vreme ce un intreg zid al imensei clădiri negre se dădea in jos.

— Să nu te mire tonul oratoric pe care am vorbit, spuse Mils, trăgindu-l pe Pit după el in clădire. Transmiterea comenzilor prin cuvinte articulate e un lucru relativ prea simplu! Ca să urmărim mai indeaproape inflexiunile gindirii, am făcut un dispozitiv care nu se deschide decit cind ii vorbeşti puternic, cu nădejde, ca în basmul despre Sesam. Numai că nu prea am talent la treaba asta şi mi s-a intimplat uneori să răguşesc tot vorbind afurisitului ăsta de perete.

Mergeau printre oameni care răcneau sau şopteau duios adresindu-se unor maşinării pitice aşezate in faţa lor.

— E calea cea mai primitivă, comentă Mils, şi nu cred să dea roade: de la sunete tari, răcnite, şi de la vorbe articulate complet, maşina e deprinsă să asculte treptat de comenzi rostite pe jumătate sau şoptite, ca o tranziţie de la exprimarea sonoră a gindului la gindirea fără sunet. Degeaba insă: cind dispare sunetul, comanda nu se mai transmite:

— E normal, observă Pit.

— Totul pe lume e normal, pină ce ştiinţa descoperă excepţia, răspunse Mils supărat, clipind iute din ochi. N-avem nici o incredere in vechile scrieri despre fenomenele telepatice la fachirii indieni şi despre alte fenomene asemănătoare. Unde ale creierului există insă, asta e sigur, poftim, uită-te şi tu!

Il tiri pe Pit pină in dreptul unei maşini transparente, ii vîrî

capul intr-un fel de cască şi ii arătă un ecran pe care incepuseră să tremure, ca nişte panglici luate de vint, linii roşii, verzi, galbene.

— Poftim, astea-s gindurile tale reflectate electronic: descifrează-le dacă poţi! Vezi, intensitatea se cunoaşte imediat.

Ii prinse miinile in nişte curele şi ii trase brusc o palmă puternică. Pit văzu stele verzi, se zbătu furios ca să lovească indărăt, dar Mils parcă nici nu observase.

— Uite, Pit, eşti furios, vezi cum se agită liniile alea? E clar că ai o furie de toată frumuseţea. Intensitatea, adică, se cunoaşte, dar conţinutul gindurilor?

Liniile işi liniştiră jocul, Mils il dezlegă distrat şi il luă de braţ, continuindu-şi drumul de-a lungul marii galerii:

— Se reflectă calitatea gindirii in cantitatea curentului electronic? Sau in alte curente? Avem zeci de mii de date, dar secundare. Vezi, asta-i: creierul e prea fluid, prea schimbăcios, de la creier la creier nu putem face legătura fără cuvinte. Mă rog, un băiat frumos ca tine poate să facă legătura de la creier la creier şi fără cuvinte: te uiţi adinc in ochii unei femei, iţi boldeşti o dată ochişorii albaştri şi gata — legătura s-a făcut! Dar asta-i o legătură de sentiment, asta-i puţin, e un fleac: eu vreau să-i transmiţi o ecuaţie matematică şi nu gindul că, aidoma strămoşilor tăi pitecantropi, ai vrea s-o muşti de ceafă.

— Urit limbaj! Mi se pare că eşti misogin, rise Pit, cam inciudat.

— Nu sint misogin, sint savant. N-am nimic contra aspectului tău de amorez, dar mă supăr cind legătura de la creier la creier se face prin vorbe sau prin priviri, adică prin simţul văzului sau pe orice altă cale in care gindirea se transmite printr-un vehicul obişnuit.

— Idealism! spuse Pit: vrei gindirea fără materia care gindeşte.

— Ei, şi tu, deşteptule! Oamenii din vechime n-au putut folosi destul de bine energia atomică atita vreme cit trebuiau s-o transmită printr-un intermediar — apă incălzită, aburi sau mai ştiu eu ce; avioanele n-au fost avioane atita vreme cit motorul lor se folosea de intermediul elicei. Dar cind energia atomică a acţionat direct asupra maşinilor, cind motorul de avion a acţionat direct, fără elice, prin reacţie... mă-nţelegi, eu vreau gindire comunicată fără intermediar, fără elice, ci direct, gindire cu reacţie, comunicată de zece ori mai iute. Zici că dispare materia? Fleacuri! Dar ce: la avioanele cu reacţie a dispărut motorul? Dispare doar mijlocitorul numit sunet, dispare „elicea" articulării sonore a vorbelor. Legătura de la creier la creier se face tot pe cale materială, dar pe o cale specifică materiei cenuşii: undele cerebrale.

Pit sări speriat la o parte: in spatele lui răcnise cineva. Cind

se întoarse văzu un om tînăr care vorbea în fața unui dispozitiv acustic conectat la o ușă cu arc:

— Sînt gras! urla omul, și ușa se deschidea larg; sînt slab! — *și ușa abia se întredeschidea; e curent! — și ușa se închidea iute.*

Mils nu se oprise, și Pit fugi cîțiva pași ca să-l ajungă din urmă.

— Spui că vrei să găsești legătura de la creier la creier, și toată ziua oamenii ăștia țipă la mașini. De ce atîta mecanicism: într-o parte calcule enorme, în alta jucării de-astea naive, de ce?

Mils începu să rîdă:

— Păi nu-ți spuneam: creierul e prea fluid, e prea schimbăcios și prea complicat. Să pornești de la creier ar însemna să pornești de la un întreg univers. Trebuie aici mai întîi sensibilitatea precis delimitată și indiferența unei mașini. În clipa cînd omul doar va gîndi: „Sesam, deschide-te!“, și mașina îl va asculta, ei, bine, atunci problema comunicării de la creier la creier va fi mult mai ușor de rezolvat.

Îl izbi pe Pit peste umăr, cu toată puterea, și încheie filozofic:

— Un singur cuvînt nerostit! De-am putea face mașina să asculte de-un singur cuvînt nerostit, lumea ar fi a noastră! Calea va fi deschisă spre momentul suprem: să gîndești ceva, iar mașinile să și execute. Cugetul omenesc va descoperi o nouă taină, un mijloc de a acționa și mai puternic decît pînă atunci asupra naturii. 7.000.000 de porți care apără tot felul de taine ale legilor naturii, 7.000.000 de porți se vor deschide vîjîind în fața curiozității noastre! Formidabil! Vom smulge o parte din veșnicie și vom realiza aproape tot ce visăm, afară, desigur, de toate dorințele năstrușnice care le *vor trăsni prin cap unor zăpăciți ce-or să vină după noi!*

Pit începu să rîdă, cucerit de dragostea pentru oameni și pentru știință care licărea sub cuvintele slobode ale agitatului său însoțitor. Îl întrebă:

— Nu e periculos? Dacă gîndul va fi urmat imediat de faptă, nu se va speria creierul de propriile sale gînduri?

Mils se opri brusc, se răsuci înspre el și îi puse mîinile pe umeri:

— Am încredere în creierul omului... Aș putea să-ți spun că prin undele cerebrale vom cuceri calea spre somn, spre calm, spre deplina stăpînire de sine, că, o dată cu formidabila putere a creierului, va crește și răspunderea lui... Dar principalul este asta: am încredere în creierul omului, chiar și în creierul tău zănatic!

Îi dete un ghiont și tremură iute din pleoape; frecvența mare a ticului arăta că e emoționat:

— Sîntem niște nebuni, spuse el. Eu, ca savant de tip ceva mai vechi, trebuie să am ceva de nebun în mine. Băiete, am nevoie de

materia de sub țeasta ta — și îl bătu ușor cu pumnul în frunte. Materia ta cerebrală e de calitate veche, e dormită, undele tale de intensitate dansează strașnic, ești soi de pe vremuri — de-acum 30.000 de ani. Poate că îndărătul frunții tale presărate cu cîrlionți blonzi, de amorez ratat, se va deschide nu o inimă de femeie, ci ceva mult mai minunat.

Începu să rîdă amuzat de propriul său gînd și reluă:

— În fața materiei cerebrale de sub cîrlionții tăi blonzi se va deschide nu o inimă de femeie — fleac! —, ci primul zăvor adevărat din lume.

Se depărtă cu un pas de Pit, să vadă efectul cuvintelor sale, apoi îi luă capul în miini și i-l coborî puțin — era nițel mai scund decît Pit, deși statura acestuia părea destul de modestă în fața oamenilor din anul 41.042 —, își puse gura în dreptul urechii tînărului și-i șopti:

— Primul zăvor acționat nu de deget, nu de cuvinte, ci prin forța gîndirii. Dispozitivul e pregătit: nu lipsește decît capul tău blond.

Îi mai dădu o lovitură în spate și spuse:

— Ești tînăr, visezi iubire, dar ascultă aici la mine: dacă tu vei fi primul deschizător de zăvoare, aproape două trilioane de femei se vor da în vînt după bucllșoarele tale.

Pit ar fi vrut să protesteze, să spună că dorește în primul rînd să cucerească culmile științei, că nu-i un „amorez", dar savantul nu-i dădu timp: chicotind și clipind mereu din ochi, îl tîrî iute într-o sală complet albastră, pustie, în mijlocul căreia se găsea cel mai ciudat instrument pe care Pit îl văzuse vreodată.

CAPITOLUL XVII

Nu vom descrie această mașină, căci am avea nevoie de cîteva zeci de pagini: e destul să spunem că uriași rezonatori acustici, creiere electronice de mărimea unui elefant se înșirau intercalate cu tot felul de cadrane; la mijlocul giganticului aparat se afla un cerc mare de sticlă, iar în spatele cercului se vedea o ușă simplă, prevăzută cu un zăvor rudimentar ca pe vremuri, de care atîrna un fir electric.

— Ascultă, nu cumva te-ai lăudat? se adresă Mils lui Pit. Pericolul e mortal — te-am avertizat. Ești gata să te joci cu moartea?

— Am spus-o o dată și nu mai repet.

— Dar frică ți-e? Nu, nu! Nu-mi răspunde încă. Mai întîi vreau să știi că frica ta mi-e la fel de necesară ca și inteligența.

Pit rîse, biruit:

— Recunosc: mi-e şi frică.

— Perfect! Dă-mi voie!

Cu un gest rapid, Mils, ii luă revolverul luminescent şi-l dezbrăcă de unde. Apoi, in vreme ce trebăluia la nişte cadrane, ii explică, distrat parcă:

— Ştii, undele iţi păstrează aerul: te protejează de inec. Am nevoie de tine gol: numai aşa te poţi ineca.

Vertiginos, nişte ziduri plastice coborîră, inchizindu-l pe Pit, singur, intr-un fel de cutie ermetică şi transparentă.

Atunci Mils se intoarse brusc, cu ochi tremurători in care licărea parcă demenţa, şi strigă infricoşător:

— Uită-te la zăvorul acela de sus! Numai el poate să deschidă capacul de sus şi să te lase să respiri! Altfel te ineci!

Din toate părţile, apa incepu să inunde cutia care-l inchidea pe Pit.

— Nu contează strigătele, urla Mils, că ele sint purtătoare de sunet! Nu contează bătăile inimii tale! Nimic nu contează afară de creierul tău! Numai el te poate scăpa! Gindeşte-te că zăvorul trebuie să se deschidă, gindeşte-te atit de tare, incit să-l deschizi. Vorbeşte-i in gind zăvorului, convinge-l! Altfel mori!

Înconjurat de apă pină la piept, Pit, cu inima bătîndă, gîndea:

— Se preface! De aceea ţipă atit de teribil; vrea să-mi dea sentimentul primejdiei, să-mi strunească gindirea!

Ii era totuşi frică, mai ales cind se văzu nevoit să inoate pe loc — „să bată apa“ — ca să se poată menţine la suprafaţă. Mai avea deasupra capului jumătate de metru liber — apoi capacul.

— Zăvor, deschide-te! gindi Pit Infrigurat.

Apa crescîndă de sub el il ridică pină simţi cum creştetul i se loveşte de capacul cutiei. Zăvor, deschide-te! gindea mereu, zăvor, deschide-te! Făcu *pluta pe spate, ca să vie cu faţa in sus, să profite* — zăvor, deschide-te! — de ultimii centimetri de aer, să respire... Mă inăbuş, zăvor, deschide-te! Deschide-te! Mor! Lu, nu vreau să mor! Lu, mă iubeşti? Lu, Lu, zăvorul, zăvorul, incepură să-i joace cercuri roşii inaintea ochilor, deschise gura să strige zăvor, deschide-te! dar apa ii pătrunse in gitlej. Mils, deschide, nu-ţi dai seama că mor! se răsuci să-i facă semn lui Mils, dar acesta dispăruse, işi dete seama că-şi pierde cunoştinţa, deschide-te! Deschide-te! Zăvorul, Lu! şi inainte de a-şi da ochii peste cap văzu cum zăvorul, parcă acţionat de-o mină nevăzută, sare deoparte, mai gindi: „victorie! Victorie!“ şi nu mai ştiu nimic.

— Ce victorie? Fleac! bombănea supărat Mils, readucindu-l la viaţă. Tot spuneai prin leşin „victorie“ şi iar „victorie“. Da' grăbit mai eşti, n-am ce zice!

Pit respiră adinc, cutremurător, şi-l întrebă dezamăgit:

— Nu cumva ai acţionat tu asupra zăvorului?

— E, numai asta ar mai lipsi! se revoltă Mils. Nu, frate, să-ţi intre bine în cap: asta nu-i joacă, dacă e să te cureţi, te cureţi! Miza e prea mare ca să mă joc, aşa că nu pot interveni, sînt obligat să-ţi las ultimele ginduri, pînă în clipa morţii. Pot cel mult să te reînviez de cîteva ori, dar nici asta nu merge la infinit, mai ales la un organism ca al tău.

Îi dădu îndărăt revolverul, să se îmbrace în costumul de unde, şi adăugă cu un zîmbet:

— E bine, frate, e un succes, dar nu-i încă victoria. Dacă era să mori — mureai. Da, Pit: gîndul tău a deschis zăvorul.

— Păi ce vrei mai mult?

Fără să-i răspundă, Mils îl duse în faţa unui ecran, vîrîndu-i capul într-o cască şi legîndu-l. Imediat pe ecran începură să se ivească linii colorate, jucăuşe.

— Apa era ionizată, e echivalentul căştii ăsteia. Zăvorul nu se deschidea decît atunci cînd undele electrice ale creierului tău căpătau intensitatea o sută. Închid zăvorul şi cobor acum marja la 10...

O linie albastră dreaptă, care nu-şi schimba forma, cobori pe ecran pînă aproape de liniile jucăuşe reprezentînd curenţii cerebrali ai lui Pit.

— Poftim! repetăm mica noastră experienţă! şi Mils, cu degetele lui ciolănoase, îi dete lui Pit o lovitură în mijlocul nasului şi sări iute deoparte.

Prin lacrimile care-i inundau ochii, Pit văzu cum liniile roşii, verzi şi galbene săriseră peste cea albastră şi cînd se uită la zăvor îl găsi deschis.

— Înţelegi? întrebă Mils dezlegîndu-l.

— E simplu, zîmbi Pit fără plăcere. Zăvorul s-a deschis din două cauze: în primul rînd, creierul meu era totuşi în legătură cu zăvorul, o legătură fizică, prin apa ionizată. Apoi lucru şi mai neplăcut, puteam să mă gîndesc la orice, şi tot se deschidea, cu condiţia ca intensitatea gîndurilor să fie destul de mare. Adică zăvorul depinde doar de intensitatea gîndului, nu şi de conţinutul lui: dacă m-aş fi gîndit că vreau să mănînc o friptură, tot se deschidea, cu condiţia să gîndesc intens.

— Exact, zise Mils, lăsînd cutia transparentă să dispară îndărăt, în tavan. Trebuie deci să ajungem cu vremea ca zăvorul să se deschidă aproape independent de intensitatea nervoasă, dar să depindă de ce anume gîndeşti, să nu se deschidă decît cînd te gîndeşti la el. Aici e nevoie de muncă şi muncă, ani întregi.

CAPITOLUL XVIII

Dragul meu Pit,

In lumea ciudată in care ne aflăm, n-am putut să inţeleg — printre atitea lucruri pe care nu pot să le inţeleg — fleacul ăsta: de ce, atunci cind oamenii se pot vedea şi işi pot vorbi direct, prin ecranul televizoarelor, de pe o planetă pe alta, de ce totuşi mai preferă, măcar din cind in cind, să se folosească de scrisori, aşa cum fac eu acum.

Se vede insă că omenirea seamănă cu unii bătrini de pe vechea noastră navă, care nu se indurau să se despartă de nici un obiect, oricit de inutil ar fi fost el. Păstrează toate, numai că le schimbă funcţia. Cind oamenii au descoperit vasele acţionate de motor, au păstrat totuşi navigaţia cu pinze, dar numai pentru sport; au descoperit mii şi mii de tipuri de vehicule, unele mai iuţi decit lumina, ba pot să şi zboare, şi totuşi mai umblă pe jos — din nevoia de a-şi intări organismul; de zeci de mii de ani au spectacole televizate şi totuşi n-au renunţat la literatură; cind n-au mai crezut in numeroşii zei ai grecilor şi romanilor, i-au păstrat totuşi, dar numai sub formă de eroi ai basmelor, iar cind au lichidat, rizind in hohote, ultima superstiţie in legătură cu existenţa dumnezeilor şi a sfinţilor, i-au păstrat totuşi şi ii păstrează şi azi in icoane, atunci cind sint frumoase, ca opere ale picturii şi sculpturii; pretextul mistic a dispărut, dar urmele lui trăiesc in frumuseţea imaginii create de mina omului; nu au mai avut nevoie nici de Pămint pentru viaţa de toate zilele, dar l-au păstrat sub formă schimbată, ca parc de agrement. Tu lucrezi pentru descoperirea vorbirii directe de la creier la creier, fără rostirea de cuvinte, dar sint sigură că şi dacă vor izbindi, oamenii tot işi vor vorbi cu glas tare mai departe, cine ştie de ce.

Acum, scriindu-ţi, inţeleg de ce au păstrat şi scrisorile. Inainte le foloseau atunci cind persoana care vorbeşte nu se putea deplasa ea insăşi in spaţiu şi timp: trimiteai scrisoarea in alt oraş ca să nu te mai deplasezi tu in persoană prin spaţii, sau scriai şi expediai opera in timp, ca să ajungă, după mii de ani, intr-o epocă in care persoana ta fizică muritoare nu poate ajunge. Acum, cind oamenii pot comunica prin televiziunea interplanetară, scrisul l-au păstrat intre altele... intre altele, pentru cazurile cind ţi-e greu să dai ochii cu persoana căreia ii vorbeşti.

Pit, s-a petrecut ceva care m-a făcut să inţeleg că ai avut dreptate. Cind spuneai că nu te iubesc, mă revoltam, dar pe urmă, o intimplare ciudată m-a făcut să inţeleg tot ce a fost intre noi. O să-ţi povestesc sincer cum s-au intimplat lucrurile.

Eram cu Malonia, profesoara mea, o cunoşti, o femeie de o frumuseţe superbă, care mă intimidează întotdeauna. Nu-ţi mai spun cît de stînjenită mă simt între aceşti coloşi spirituali, care mă turtesc prin cunoştinţele lor. De la o vreme, Malonia e foarte des împreună cu mine ; săptămîna trecută, de pildă, am făcut o excursie de o zi sub gheţurile artificial păstrate ale Polului Sud ; ea îmi vorbeşte mereu de tine şi îmi vorbeşte tot mai des, cu o insistenţă pe care n-o pot înţelege.

Mai întîi am crezut că o face ca educatoare, vrînd să mă redea bucuriilor dragostei. Dar pune în asta o patimă exagerată, chiar cînd sînt alţii de faţă, de parcă nici nu şi-ar da seama că-i vorba de un lucru foarte intim. Dăunăzi, de pildă, cînd era Ols de faţă, Malonia a trăncănit, într-un fel pe care nu l-am mai pomenit la oamenii anului 41.042, mereu şi mereu despre dragostea dintre mine şi tine. Asta, deşi i-am dat de înţeles că asemenea exhibiţii sentimentale nu-mi sînt plăcute, mai ales în prezenţa unei terţe persoane.

— Ştii, mi-a spus ea mai apoi, ar fi foarte bine pentru tine să pleci pe planeta unde lucrează Pit. Ar fi mai bine pentru echilibrul vostru sufletesc, mai ales al lui. Sînt îngrijorată pentru el.

I-am răspuns imediat :

— Nu-l confunda pe Pit cu Tim. Nu uita că Pit e un tip tare. Acum el simte că dragostea l-ar moleşi. Vrea mai întîi să se înalţe la nivelul universului de astăzi.

— Ţi se pare, mi-a spus ea, şi deodată ochii albaştri i-au strălucit ca soarele văzut prin apele mării. Uite, omul cel mai tare pe care l-am cunoscut vreodată — Ols al meu — a suferit îngrozitor cînd ne-am despărţit. Deşi acum îl iubesc din nou, el nici azi nu se mai întoarce la mine : nu pentru că n-ar vrea-o, dar pentru că n-ar putea suporta încă o despărţire. În privinţa asta, e în conflict cu vremea lui : în ochii săi, fidelitatea veşnică e singura măsură potrivită pentru o iubire mare. Uite, de asta socotesc că e mai bine să te duci după Pit, cît timp nu e prea tîrziu. Pe planeta unde lucrează el acum se desfăşoară nişte experienţe care te-ar pasiona : gîndul fără exprimare sonoră.

Subiectul m-a interesat, într-adevăr, şi am întrebat-o :

— Mereu aud de asta, dar nu înţeleg bine : cum poate exista gîndul fără vorbire ? Gîndirea e legată de limbaj şi nu poate exista fără el. Chiar cînd gîndesc în sinea mea, tot în cuvinte gîndesc. Tu, cînd gîndeşti singură, nu auzi o voce înăuntrul tău, o voce care seamănă cu a ta ?

Malonia a rămas pe gînduri o clipă — dar cred că se gîndea la altceva, cîteodată observ la ea o ciudată fugă a atenţiei — şi pe urmă a început să rîdă :

— Desigur, mi-a răspuns ea, şi eu, cînd gîndesc, aud o voce şi cred că nimeni nu va putea schimba asta vreodată. Ce vor oamenii e numai să se dispenseze de obligativitatea vorbirii cu glas tare. Să vorbim, cînd avem chef, direct de la creier la creier, fără intermediul gurii sau al ochilor.

Am rîs stînjenită:

— Nu văd prea clar folosul...

Folosul îl cunoşteam oarecum, de la tine, dar am vrut să schimb subiectul sentimental în favoarea unuia ştiinţific. Ea mi-a răspuns, dar în vorbele ei se auzea iarăşi un sunet ciudat. Mi-a spus, desigur, că va creşte viteza comunicării între oameni, că „vocea" dinăuntru vorbeşte mai puţin închegat şi mult mai repede; că se vor descoperi poate, prin undele gîndirii, viteze mult mai înalte decît cele de azi, acel „iute ca gîndul" de care vorbise inventatorul Pal.

La aceste cuvinte, Malonia a început să rîdă, amuzată de propriile ei anticipaţii, şi, pe o voce mai coborîtă, în care umorul se amesteca vizibil cu o stranie patimă, mi-a spus:

— Poate vom ajunge astfel ca omul pe care-l iubim să nu mai aibă taine faţă de noi. Desigur, dragostea trupească nu va putea fi înlocuită de cea mintală.

Spunînd acestea, învăluită în razele ei roşii, era ca o torţă care arde, ochii ei imenşi cuprindeau un abis de ameţitoare frumuseţe al patimilor înalte ale omului viitor. Mi s-a părut a înţelege că ea ţine încă la Ols... — „ţine" e desigur un cuvînt palid. Şi m-am întrebat, umilă, dacă eu voi putea atinge vreodată asemenea culmi. Mi s-a părut că văd culmi pe care sensibilitatea şi inteligenţa ard împreună, cu flăcări imense, luminînd profilul tăios al munţilor înconjurători.

Malonia şi-a revenit şi a rîs şăgalnic:

— În orice caz, tu, Lu, un lucru să reţii: gîndul fără vorbire sonoră te-ar putea ajuta să scurtezi drumul întortocheat al actualelor tale relaţii cu Pit.

Cam aşa mi-a vorbit, şi vorbele ei m-au făcut să mă simt prost: nu spun că ar fi vrut-o, dar îmi amintea că mintea mea e inferioară şi că abia prin gîndul fără vorbire voi reuşi — poate! — să mă înalţ la nivelul unui creier matur, al omului de azi; dar asta numai după zeci de ani de exerciţiu, ceea ce la anii mei puţini înseamnă că abia la bătrîneţe. Apoi, orice spuneam, ea aducea vorba despre tine, te lăuda în aşa fel încît am început să bănui că are vreun scop al ei cînd vrea să mă readucă la tine. Şi asta la oamenii atît de brutal de sinceri ai anului 41.042!

— Eu cred că ar fi bine să pleci cît mai iute pe planeta Gînd. Te previn: chiar acum, planeta se mută. S-a stabilit că locul ei e neprielnic pentru cercetări. În momentul de faţă, planeta e legată

de Pămînt şi de alte mii de planete printr-un curent gravitaţional direct, care o ajută să se îndepărteze la o distanţă triplă.

A zîmbit şi mi-a spus :

— Dacă nu pleci acum, pe urmă vei avea de străbătut o distanţă de trei ori mai mare. Chiar la vitezele noastre, asta contează.

Am *izbucnit :*

— Nu-mi pasă că sîntem în legătură gravitaţională, nu-mi pasă că se mută şi să ştii că mă superi cu stăruinţele tale. Cînd Pit, pe „Arca lui Noe“, mi-a declarat dragostea lui, în prima clipă am respins-o... Iartă-mă, Pit, că scriu totul aşa de brutal, dar îmi vine greu să ţi-o spun direct, prefer să-ţi povestesc ce i-am spus Maloniei. I-am spus, aşadar : atunci, pe „Arcă“, l-am refuzat : voiam să învăţ, şi mă revolta gîndul că sînt predestinată căsătoriei cu el sau cu Tim, sau cu altul de pe navă. Cu un om care işi va rosti declaraţia de dragoste vorbindu-mi de nesiguranţa vieţii pe rachetă şi de toate celelalte ; nu ştiu cum, dar toate aceste împrejurări făceau ca declaraţia de dragoste să-mi apară ca un fel de protocol plicticos, statornicit din moşi-strămoşi. Mă revolta şi necunoscutul în care pluteam — drumul nesigur şi primejdios al navei —, dar şi lipsa de necunoscut în ce priveşte viaţa sufletească. Eu aş fi vrut tocmai contrariul : o viaţă cunoscută dinainte, stabilă şi sigură, în ceea ce priveşte condiţiile exterioare, dar plină de necunoscut şi de vrajă în privinţa adîncimilor sufleteşti ale omului iubit. Pit îmi părea prea standardizat — nu mi-am dat totuşi seama de asta pentru moment, dar îmi dau seama acum. Inteligent, frumos, vînjos, un caracter admirabil, — toate aceste calităţi erau la locul lor, dar lipsea marea sfidare pe care dragostea, pare-mi-se, o aruncă tuturor vrăjmăşiilor din viaţă, morţii, nepotrivirilor dintre un om şi altul, viitorului. Cred că în fiecare iubire mare trebuie să existe o picătură de imposibil ; acolo unde totul e posibil dinainte nu mai e posibilă dragostea mare. În vremurile crunte ale sărăciei, asupririi şi ignoranţei, oamenii au îndrăgit dragostea şi pentru că ea — măcar în povestiri — sfida imposibilul, îşi bătea joc de inegalitatea socială şi de toate cele orînduite ; iubirea mi se pare legătura dintre om şi tot ceea ce nu poate el încă să facă, mi se pare una dintre încercările cele mai îndrăzneţe ale omului de a-şi folosi instinctele tocmai pentru a scăpa de limitarea de individ unic şi egoist, contopindu-se cu altul. Mă revolta o dragoste care îmi părea bătătorită şi netezită parcă înainte de a mă fi născut, o iubire pentru care n-aveam decît să întind mîna ca s-o culeg.

Şi am întins totuşi mîna — o clipă numai — pentru că părul zburlit al lui Pit era frumos, pentru că ochii lui albaştri şi amestecul său de putere şi — în faţa mea — de slăbiciune, deştepta în mine strune prieteneşti şi materne, laolaltă cu un început de pasiune fizică

explicabilă la virsta mea. Dar s-a produs ciocnirea cu lumea voastră, a anului 41.042, și iubirea mea, pină atunci numai pe jumătate consimțită, a fost intărită de solidaritate, de dorința de a-mi ajuta tovarășul de navă și de iubire. Cu cit Pit, acrindu-se, blestema mai mult lumea nouă și își dorea mai puternic un țarc in care să trăim izolați, cu atit se intărea în mine nevoia de sacrificiu, nevoia de a-l iubi ca să-l ajut. Desigur, n-aș fi putut admite nici pentru el, nici pentru mine mila și sacrificiul in dragoste: și de aceea am făcut un sacrificiu și mai mare, acela de a mă minți pe mine insumi și de a mă convinge că-l iubesc. Pit e însă croit din stofă rezistentă de navigator: a simțit. Și n-a vrut să admită așa ceva. Și a avut dreptate.

Intr-o vreme, în fața lumii noi, a fost prea slab și prea mizerabil ca să mai pot să-l iubesc și să uit asta vreodată; iar acum e prea tare ca să aibă nevoie de sacrificiul și minciunile mele. De aceea — i-am spus eu Maloniei — aluziile tale despre mutarea planetei lui Pit și îndemnurile tale mă supără și mă miră. In mine, după episodul Pit, a rămas un mare gol. In plus mă simt inferioară vouă. Nu-ți ințeleg scopurile. Mă înfior de anii mei puțini, de creierul meu slab, de gindul că frați de-ai mei de pe navă au incercat să... să...

N-am mai putut să termin. Cind mi-am ridicat privirile am văzut o cu totul altă Malonie. Acum nu numai prin frumusețe și statură, dar și prin ceva lăuntric, greu de redat în cuvinte, părea o femeie a anului 41.042. Avea ochii scăldați in lacrimi și mi-a spus:

— Lu, m-ai ajutat să mă descopăr. Am vrut și am tot vrut să cred că-l iubești pe Pit. De ce? Acum știu și de ce, dar prefer să nu-ți spun. De mințit, ca om al epocii noastre, nu pot să mint, dar prefer să tac. Ai ceva împotrivă?

M-am înfiorat: vorbea cu atita patimă, incit curiozitatea mea de femeie a fost invinsă in fața fricii de a răscoli un vulcan atit de puternic. Poate totuși o voi întreba odată.

S-a îndepărtat fără să mai adauge un cuvint, și atunci s-a intimplat faptul. M-a cuprins o violentă senzație de inăbușire și mi-a detunat in cap, puternică, o voce bărbătească, vorbind intretăiat, o voce care mi se părea că era a ta și nu era totuși a ta. A strigat numai citeva cuvinte: „Lu, nu vreau să mor! Lu, mă iubești? Lu, Lu, zăvorul...“, apoi totul s-a stins.

Cind Malonia s-a intors, m-a găsit leșinată, respirind inegal. Mi-a povestit că repetam mereu citeva cuvinte. Gifiind, strigam întretăiat: „Lu, mă iubești?“, apoi răspundeam calm și puternic: „Nu, nu știu de ce, dar nu! Succes!“. Pe măsură ce îmi recăpătam conștiința, mi-am adus aminte că prin leșin simțisem cum senzația de inăbușire a dispărut și aveam impresia că in momentul acela tu ai o mare satisfacție. Poate de aceea adăugasem: „Succes!“

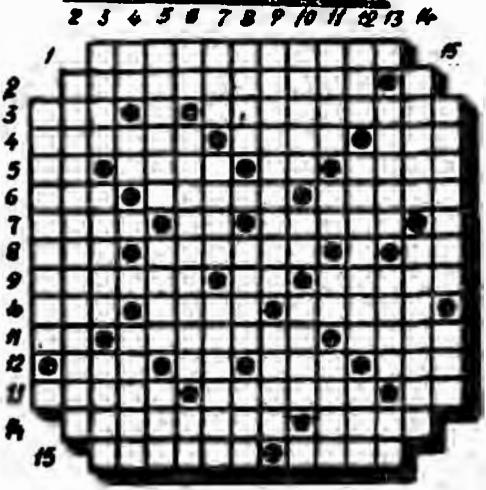
Şi bine am făcut. Sensul primei mele fraze cred că l-ai priceput perfect din tot ce ţi-am povestit pînă acum. Nu, Pit, nu ştiu nici eu de ce nu te iubesc, dar nu!

Insă te rog să te gindeşti mult şi adinc la cuvintul pe care ţi l-am adresat la urmă: „Succes!". Regret, dar între noi totul e gata. Aş fi însă atit de mîndră ca o nouă perioadă a Omenirii să fie legată de numele tău! Dragă Pit, iţi repet:

Succes!

(Continuare în numărul viitor)

Ultrasunete

ORIZONTAL: 1 — Curenţi electrici de înaltă frecvenţă care sînt transformaţi de aparate speciale în oscilaţii acustice; 2 — O cantitate de lichid supusă acţiunii ultrasunetelor produse de vibratori; 3 — Rîu în R.P.R. — Verbul distrugerii microbilor în lichidele puternic ultrasonate; 4 — Parte componentă a unei sirene ultrasonice — Asociaţia ştiinţifică a inginerilor şi tehnicienilor — Băutură care se „îmbătrîneşte" sub acţiunea ultrasunetelor; 5 — Crom — Gînduri — Simbolul telurului — Este spălată în rezervoare speciale sub acţiunea ultrasunetelor produse de un vibrator magnetostrictiv; 6 — Mamifer tibetan — Bate în aur! — I se aplică defectoscopia ultrasonică, cu frecvenţe între 500.000 şi 5.000.000 herţi; 7 — Plantă glorioasă! — Posesiv — A surîde; 8 — ...de Barbu — O pelerină lungă — Literă chirilică; 9 — Film realizat în studio — Diftong — A strînge; 10 — Acest — Primejdie — „...electricitatea" fenomen fizic care stă la baza vibratorilor moderni pentru producerea ultrasunetelor; 11 — Pantalon — Aderă uşor la aluminiu dacă intervin ultrasunetele — Se aprinde imediat dacă o aşezi deasupra unei sirene ultrasonice; 12 — Fir de urzeală — Mere — Pronume — Model; 13 — Instituţii de culturalizare — Comune televizoarelor şi cinematografelor — Pronume; 14 — Metal care este lipit de un ciocan cu ajutorul ultrasunetelor — Element din definiţia frecvenţei; 15 — De exemplu, daltă pentru găurirea cu ultrasunete a materialelor — O oscilaţie pe secundă.

VERTICAL: 1 — Vibrații electrice sau acustice; 2 — Știința care se ocupă cu studierea legilor ultrasunetelor; 3 — Nu aceasta — „Cristal de stîncă" în care se produc oscilații mecanice de frecvența tensiunii electrice aplicate — Element din compunerea unui vibrator magnetostrictiv care produce ultrasunete în lichide; 4 — Locotenent — Simbolul titanului — Tipar; 5 — Lampă de radio dintr-un generator simplu de ultrasunete, cu vibrator piezoelectric — Culoare — A se murdări (tr.); 6 — Dumneaei — Maladie vindecabilă prin tratament cu ultrasunete — Alifie; 7 — Republică Sovietică Socialistă — Țară în Orientul Apropiat — Aparat special pentru producerea în aer a ultrasunetelor cu putere de pînă la cîțiva zeci de kilowați; 8 — Însemnare — Ritm — Stambă; 9 — Premergătoare operațiilor — Culoare în zugrăveli; 10 — Intensitate a ultrasunetelor — Cămașă — Extrema cuvîntului „foarte"! 11 — Ivit — Milimetru — Posezi — Prefix; 12 — Undă pe suprafața apei — Fizician rus care a realizat un radiometru pentru ultrasunete — Elena I. Radu; 13 — Apăruți — Folosit la maximum — Munte! 14 — Acolo se aplică defectoscopia ultrasonică — Unul din cei patru frați anuali! 15 — Cercetare amănunțită — Mediu în care acționează impulsurile sondorului ultrasonic.

S. R. S. C.
FILIALA BUCUREŞTI

şi

MUZEUL TEHNIC AL CENTRULUI DE DOCUMENTARE TEHNICĂ AL MINISTERULUI INDUSTRIEI GRELE

în colaborare cu:

REVISTA ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

COMITETUL ORĂŞENESC U.T.M.

ORGANIZEAZĂ

„ORA ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII"

La Muzeul tehnic din Parcul „Libertăţii", la ora 10 dimineaţa

Duminică 17 august — **De la zmeu la avionul atomic**
Radu Stoica — inginer şef al C. D. T.

Duminică 31 august — **Energia solară**
Prof. univ. ing. Ion Gudglu

Duminică 14 sept. — **Mecanica de-a lungul veacurilor**
Prof. univ. ing. Lazăr Stoicescu

Duminică 28 sept. — **Concurs: „Să cunoaştem Muzeul tehnic"**

Conferinţele vor fi însoţite de materiale intuitive, diafilme, diapozitive, filme ştiinţifice şi vizitarea muzeului

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviigheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU